

на погледитѣ бѣше доста красно-рѣчиво и замѣняваше въпроситѣ и отговоритѣ. Но никой неможи да забѣлѣжи това и никой, освѣнъ циганката, неможѣше забѣлѣза. Тя гледаше всичкото врѣме селенина, но се показваше като че нищо не забѣлѣзва.

— Откъдѣ си ти? — попита милязимътъ.

Селенинътъ се помѣсти, поклати глава и почна:

— Азъ и . . . и . . . и . . . отъ п-п-п-поян-на.

Той силно заекваше.

— Съ какво се занимавашъ?

— Азъ съмъ ов-в-чаръ.

— Ами съ комитажилъкъ не се ли занимавашъ?

— Ббб . . . ппп . . . ббб . . .

Той неможеше да произнесе думата.

— Знаешъ ли ти, какво нѣщо е комита?

— Ппп . . . нѣ.

Когато отговаряше селенинътъ, правѣше такива движения и кривения на лицето си, щото онбашията, който го глѣдаше измърмора:

— Ето една мечка.

— Наистина мечка, повтори милязимътъ.

Селенинътъ въздѣхнѣ въ това врѣме, но въ тази въздишка се изчу нѣщо звѣрско.

— Ето една мечка! каза милязимътъ, като се обърнѣ къмъ циганката, — нека да играе . . . азъ ти я подарявамъ играй! каза той на селянинътъ, или ще те направя на комита и хвърля въ затвора.

Когато милязимътъ произнесе послѣднитѣ думи, механджията и селенинътъ се изпогледнаха, слѣдъ което послѣднийтъ заплака.

— Земете го . . . Нека играй! играй, мечка! свирете, цигане! ама заедно! викаше милязимътъ, който са бѣше развѣселилъ отъ мастиката, която механджията постоянно наливаше. Заповѣдта на милязимътъ бѣше тутак-си изпълнена. Единъ отъ циганитѣ се доближи до селенина и му даде една сопъ въ рѣка, послѣ го свърза за шията, а между това двама отъ останалитѣ цигани почнаха да свирятъ. Свирката запищѣ, даарето загърмѣ; циганкитѣ една слѣдъ друга, се разиграха и пакъ се почна дивиятъ балетъ, съ тази само разлика, че срѣдъ крж-